

מופץ
ב-17,000
עותקים

דרך הבעל שם טוב

אמונה שהולכת איתך יד ביד

גיליון לשבת קודש | מאת הרב שי עמרי שליט"א

עפ"י דרכו של הרב"צ ר' אשר פריינד זצ"ל

העלון מוקדש לרפואת:
נעמי בת פנינה
איילה חן בת אודליה
יגל שמעון בן תהילה
בתושח"י

חברותא לדרך

לך-לך - שתי מילים שמקפלות דרך שלמה בעבודת ה'

קודם כול - לך.

דבר ראשון: תתחיל לזוז. לאן? בשלב הראשון פחות משנה. העיקר לא להישאר במקום.

"לך" פירושו להתחיל מכוח הציווי, ולא מכוח הרצון האישי. אני כאן בשביל רצון ה', לא בשביל הרצון שלי. אבל התורה אומרת לך - לא רוצה. בעבודת ה' אין צורך לקפוץ מדרגות. הולכים בעדינות, שלב אחר שלב. ורק לאחר ה"לך" מגיע ה"לך".

כשהאדם מתחיל לעשות את רצון ה', הוא מגלה בהמשך שכל הדרך הייתה בעצם לך - לטובתו.

אבל יש כאן עומק נוסף: דווקא אחרי שמתחילים ללכת, עלולים לצוץ כל מיני "לך" - אינטרסים, מחשבות ורצונות אישיים שמפריעים להמשך הדרך.

ומה עושים איתם?

זוכרים שגם הם לך. הם באו כדי לגלות לך את האמת שלך, ומתוך כך לזכות בהכרה עמוקה יותר: שגם ה"לך" שכבר הצלחת לעשות - לא באמת שלך. גם הכוח ללכת הוא מאת ה'.

שתי המילים, "לך" ו"לך", כמעט זהות. בעבודת ה' אכן קל מאוד להתבלבל בין ציווי אמיתי לבין אינטרס אישי מה עוזר להבחין?

המסורת. הדרך שנמסרה לנו מדור לדור על ידי צדיקי אמת ועד משה רבנו.

ובסופו של דבר, אי אפשר לנתק בין לך-לך: לא עובדים את ה' בלי הכוחות והרצונות שלנו, אלא לוקחים גם אותם - ומחברים אותם אל הקדושה.

להתחיל ב"לך" - ולחבר את ה"לך"...

אי אפשר לנתק ביניהם.

האדם לא עובד את ה' מחוץ לעצמו. הוא עובד עם הרצונות שלו, עם הכוחות שלו, עם הגוף שלו ועם המידות שלו.

המטרה איננה למחוק אותם - אלא לחבר גם אותם אל הקדושה.

לא לברוח מן ה"לך", אלא לקחת אותו איתנו אל תוך ה"לך".

שבת שלום
הר' ישראל כהן

מדור זה נכתב ע"י אברכי כולל 'דרך הבעל שם טוב', כי תורה אמיתית לא נשארת רק בבית המדרש - היא הולכת איתך לכל מקום

פנינים על הפרשה

חיבור לצדיקים - חיבור לשכינה

שהשפע יורד דרכם, בזכות תפילתם וצדקותם, הוא זוכה לקבל את אותו השפע. וכמו שאנו אומרים בתפילת שמונה עשרה "ושים חלקנו עמם, לעולם לא נבוש" - כשחלקנו יהיה עם הצדיקים ונהיה מחוברים אליהם, נזכה להינצל מבושה וחיסרון.

ה'תפארת שלמה' מרדומסק מבאר (פרשת קורח) שזו הייתה טעותו החמורה של לוט. לאחר שנים רבות של שהייה במחיצתו של אברהם, ספג לוט אל תוכו שפע של אוצרות אמונה ויראת השם. התחיל לוט לחשוב מדוע הוא צריך כעת את אברהם? "סבר לוט בעצמו שהוא הרב, שאינו צריך להשפעת אברהם, ולזה הלך לאבדון". הוא היה בטוח שהוא כבר בדרגה כזאת שהוא לא זקוק לרב ומשפיע, כי הוא הצדיק בעצמו.

וכך אפשר לדייק בדברי רש"י: "הסיע עצמו מקדמונו של עולם" - לוט התרחק מבורא עולם. כיצד קרה אסון זה? - אמר: אי אפשר לא באברהם" - לוט לא רצה להיות "מקבל" ותלמיד של אברהם, ואז ממילא התוצאה הייתה - "ולא באלוקיו" - התרחקות מהשם, כי כשעוזבים את "אברהם", דהיינו את הצדיקים וגדולי ישראל, וחושבים שמבינים ויודעים טוב מהם, התוצאה היא - התרחקות והתנתקות מדרך ה'.

אומרת התורה: "ויפרדו איש מעל אחיו". לוט לא הסכים עוד לקבל שיש מישהו "מעליו", שהוא אמור לשמוע לו ולהיות מושפע ממנו. הוא נפרד מהיותו "תלמיד" לאברהם, ולכן לא הסכים לקבל את זה שיש צדיק שנמצא מעליו שדרכו הוא מקבל את השפע.

לוט חיפש להתנתק מהצדיק ונפל מכל דרגותיו; אך כל מי שזוכה להיות מחובר לצדיקים והולך בדרך שמתווים לנו גדולי ישראל, זוכה לקבל את השפע האלוהי שיורד לעולם דרך הצדיקים ולא נכשל לעולם.

"ויבחר לו לוט את כל ככר הירדן ויסע לוט מקדם ויפרדו איש מעל אחיו" (יג, יא)

אומר רש"י: "ויסע לוט מקדם" - נסע מאצל אברהם והלך לו למערבו של אברהם. ומדרש אגדה, הסיע עצמו מקדמונו של עולם. אמר, אי אפשר לא באברהם ולא באלוקיו."

מפליא לראות איך לוט שהיה האיש הכי קרוב לאברהם - הלך עמו מאור כשדים לחרן, ומשם לארץ כנען, והיה צמוד אליו לאורך כל הדרך - בסופו של דבר ירד ממדרגתו ועזב את הכל.

דבר נוסף שמצריך התבוננות: כתוב 'ויסע לוט מקדם ויפרדו איש מעל אחיו'. מדוע לא נאמר בפשטות "ויפרדו איש מאחיו"?

אלא, צריכים אנו לדעת מה שנאמר בספרים הקדושים, שכל השפע של הקדושה והטהרה בעולם וכן הטובות והברכות הגשמיות, יורדות לעולם בזכות הצדיקים שנמצאים בדור והצדיקים מהדורות הקודמים, שמתפללים בעבורנו הן על הרוחניות והן על הגשמיות. וידועים דברי הבעל שם טוב (פרשת תולדות) על מאמר חז"ל (יומא פו, א) "כל העולם כולו ניוון בשביל חנינא בני" - שהעולם כולו מקבל את המזון והשפע דרך ה"שביל" של חנינא וכל הצדיקים.

סיפרה פעם בתו של ה'חפץ חיים', שכשהביאו לפני אביה הגאון והחסיד את ספר התהלים הישן של אמו הצדקת, התרגש ואמר: "זה ספר התהלים של אמי, שאותו הייתה מרטיבה בדמעות ותפילה שהבן שלה ייצא תלמיד חכם". את כל עושרו הרוחני זקף החפץ חיים לזכות אימו, שעל ידי תפילתה ודמעותיה זכה לכל מעלותיו.

אך התנאי לקבל את השפע שיורד לעולם דרך הצדיקים הוא להיות מחובר ומקושר אליהם. כאשר אדם מחובר לצדיקים ומאמין

זמני השבת		
ניסיה	יציאה	ר"ת
17:41	18:31	חיפה
17:40	18:30	תל אביב
17:23	18:32	ירושלים
17:43	18:33	באר שבע

כולל ערב
של דרך הבעל ש"ט

אנו מזמינים אתכם להצטרף אלינו ללימוד באווירה מרוממת

בית המדרש "פני אהרון", רחוב האדמו"ר מקוצק 20, בני ברק
ימי פעילות: א' - ה' | 21:00-22:30

כיבוד ושתי חמה בשבע!

בואו תהיו שותפים

זכות התורה הטהורה יכולה להיות שלכם! אנו מעניקים אפשרות להקדיש את לימוד הערב

• רפואה שלמה - עילוי נשמת
• יקיריכם - שפע ופרנסה

הפכו את התורה של הכולל - למגן האיש שלכם ושל משפחתכם. לפרטים על מסלולי ההקדשה 052-2258276

פרשת השבוע על פי דרך הבעל שם טוב הרב שי עטרי שליט"א

מסעו של אברהם אבינו

התורה מתארת את מסעו הראשון של אברהם אבינו לארץ ישראל. בספר בראשית (פרק י"ב, פסוק ה') נאמר: "וַיֵּקַח אֲבְרָם אֶת שְׂרֵי אִשְׁתּוֹ וְאֶת לוֹט בֶּן אָחִיו... וַיֵּצְאוּ לְלֶכֶת אֶרֶץ כְּנָעַן וַיָּבֹאוּ אֶרֶץ כְּנָעַן". מיד לאחר מכן, בפסוק ו', ממשיכה התורה ומתארת: "וַיַּעֲבֹר אֲבְרָם בְּאַרְץ עַד מְקוֹם שְׁכָם עַד אֵלּוֹן מוֹרָה, וַהֲכִנְעִי אֹז בְּאַרְץ".

בפשטות, הפסוק מתאר מסלול הליכה. "ויעבור אברהם" - עבר ממקום למקום. כביכול, מבני ברק לתל אביב, מתל אביב לבת ים, ומבת ים לאור יהודה. אך רש"י על המקום מאיר את המילים הללו באור אחר לחלוטין. על המילים "ויעבור אברהם בארץ", כותב רש"י: "נכנס לתוכה". הדבר מעורר תמיהה: הרי הכתוב כבר ציין שאברהם בא לארץ כנען, אז היכן הוא היה יכול להיות אם לא "בתוכה"? מדוע רש"י מרגיש צורך להדגיש שהוא "נכנס לתוכה"?

הפסוק ממשיך ומציין את היעדים: "עד מקום שכם עד אלון מורה". אברהם מגיע לשכם, ולאחר מכן לאלון מורה. אולם רש"י מפתיע ומפרש: "אלון מורה - היא שכם".

אם אלון מורה היא שכם, מדוע התורה כופלת את המילה "עד"? "עד מקום שכם, עד אלון מורה" נשמע כמו הגעה לשני יעדים נפרדים. אם מדובר באותו מקום גיאוגרפי בדיוק, התורה הייתה צריכה לכתוב "עד מקום שכם שהוא אלון מורה". הניסוח הזה מחייב אותנו להבין שיש כאן שתי מהויות שונות, אף על פי שהן שוכנות באותו מקום ממש. לאחר מכן, התורה מוסיפה פרט היסטורי לכאורה: "והכנעני אז בארץ". התורה מבקשת להחדיר בנו מסר ברור - כאשר אברהם עובר בארץ ומגיע לשכם ואלון מורה, הכנעני נוכח שם. אך מה פשר ההדגשה "אז"? האם הכנעני לא היה שם בתקופות אחרות? הרי אנו יודעים שהכנעני שלט בארץ גם מאוחר יותר, בימי משה רבנו, ובימי יהושע בן נון שנאלץ להילחם בו ולגרשו. מה באה התורה ללמדנו בהדגשה שדווקא "אז" היה הכנעני בארץ?

לאחר כל התיאור הזה, מגיעה ההתגלות האלוהית (פסוק ז'): "וַיֵּרָא ה' אֶל אֲבְרָם וַיֹּאמֶר לִירֵעָה אֶתְּךָ אֶת

הָאָרֶץ הַזֹּאת, וַיְבִן שָׁם מִזְבֵּחַ לַה' הַנִּרְאָה אֵלָיו". רש"י מסביר שאברהם בנה את המזבח כהודיה על שתי בשורות: על בשורת הזרע (שה' הבטיח לו ילדים) ועל בשורת ארץ ישראל. אם כך, מדוע הפסוק מדגיש "לה' הנראה אליו" ולא פשוט "ויבן שם מזבח לה'?"

ברגע אחד הכנעני שואב אותך לעצבות. וברגע שאדם מתיימש מעצמו, כל העבירות והקלקולים הופכים להיות מותרים בעיניו

(מתוך השיחה)

רש"י מוסיף נדבך נוסף להבנת המקומות הללו. על המילים "עד מקום שכם" כותב רש"י: "להתפלל על בני יעקב כשיבואו להילחם בשכם". אברהם אבינו צופה ברוח קודשו את שעתיד להתרחש בשכם - העיניו של נינתו דינה והמלחמה הקשה של בני יעקב ביושבי העיר, והוא מקדים תפילה לצרה.

לגבי "אלון מורה", רש"י מבאר: "הראהו הר גריזים והר עיבל, ששם קיבלו ישראל שבועת התורה". אלון מורה הוא המקום בו עתיד עם ישראל לקבל עליו את ברית התורה בין הר גריזים להר עיבל.

רבותיי, עלינו לשאול את עצמנו: מה רוצים מאיתנו בסיפורים הללו? האם התורה באה לשרטט לנו מפת דרכים גיאוגרפית של מסעות אברהם? מבחינתי שגיע לנתניה או לראש העין. מה המסר שהפסוקים הללו מבקשים לטעת בנו, מסר שעמיו נוכל לצאת מחר בבוקר, להעביר לנשותינו, לילדינו ולכל אדם שנפגוש?

התשובה טמונה במילותיו של רש"י: "נכנס לתוכה". ישנם אנשים שמתגוררים בארץ ישראל עשרות שנים, אך מעולם לא זכו להיכנס ל"תוך" שלה, לפנימיותה ולמהותה הרוחנית. אדם יכול לומר: "יש לי מגרש בארץ, בניתי עליו וילה מפוארת". זה נהדר, אך מגרש ווילה אפשר לבנות גם בחוץ לארץ. רש"י בא ללמדנו ש"נכנס לתוכה" משמעו החלפת משקפיים. המסע של אברהם אינו מסע פיזי, אלא מסע רוחני של כניסה לפנימיות המהותית של ארץ ישראל.

ומהי אותה פנימיות? היא מתחלקת לשתי תחנות שהן אחת: עד מקום שכם, ועד אלון מורה.

גילוי החסרונות וההכנעה

הפנימיות של ארץ ישראל מתחילה ב"מקום שכם". שכם הוא המקום שבו עינו את דינה, מקום של שבר ומלחמה. במישור הרוחני והנפשי, כשאתה נכנס באמת לארץ ישראל, קדושתה מאירה בך פרוז'קטור שנועד לגלות ולזהות את ה"שכם" שלך - את המינוסים, הכישלונות והחולשות שלך. אדם יכול לגור בניו יורק שבעים שנה ולצאת בתחושת הצלחה מסחררת: "זכינו, הקמנו בתי כנסיות, ישיבות, משפחה לתפארת. דורות על גבי דורות של ידעות". איש לא מפריע, הכל זורם על מי מנוחות. אך זו אינה הכניסה לפנימיות. כשאתה

עולה לארץ ישראל, הארץ מגלה לך מי אתה באמת. פתאום מתגלים כעסים, קמצנות, לחצים שלא הכרת.

אשתך עשויה לומר לך: "תראה, מאז שעזבנו את ניו יורק ועלינו לארץ, הפכת להיות אדם עצבני. אני לא מכירה אותך ככה. שם היית רגוע. כשהיינו בחוץ לארץ שחררת כספים, לא עשית חשבונות. פתאום הגענו לארץ, ואתה עושה לי חשבון על כל שקל! מה קרה לקמצנות הזאת שהשתלטה עליך? השתגעת פה".

זה בדיוק מה שארץ ישראל עושה. "ויעבור אברהם בארץ..." נכנס לתוכה עד מקום שכם. שכם מסמל את הכישלונות והנפילות. ארץ ישראל נקראת "ארץ כנען" - מלשון הכנעה. היא קוראת לאדם לבוא, להסתכל במראה הרוחנית, ולהבין מציאות בסיסית: האדם מצד עצמו הוא מציאות של חיסרון. החיסרון הזה אינו זמני או נקודתי, אלא חלק מהותי מטבעו של האדם, וגילוי זה אמור להוביל אותו להכנעה אמיתית וענווה.

אדם או אישה החושבים שהם מושלמים, חיים באשליה מסוכנת שהורסת את סביבתם. אישה שמרגישה מושלמת מזלזלת בבעלה, הופכת אותו ל"פיסוק", צוחקת עליו ויורדת לחייו. היא אומרת לו: "מאיזו משפחה באת בכלל? סבא שלי היה דיין, סבתא שלי הייתה אב בית דין. מי אתם? קצבים? סנדלרים?" אלו דיבורים של אדם שחש עצמו שלם ומושלם ואינו מכיר את ה"שכם" שלו. ההכנעה של ארץ ישראל אומרת לאדם: הלו, תוריד את האף. מי אתה? אתה מלא כעס, קמצנות, גאווה ותאוות. זה האדם.

אולם, אם נעצור כאן, בתחנה של שכם ושל ההכנעה בלבד, תהיה זו סכנה לאנושות. מהמקום הזה של הכרת החסרונות והאפסיות, הדרך להידרדר לעצבות, לדיכאון ולייאוש מוחלט לוקחת אלפית השנייה. וכשאדם מתיימש מעצמו - הכל קורס.

כאן נכנס לתמונה הפסוק: "והכנעני אז בארץ". מי הוא אותו כנעני רוחני שמולו נלחם אברהם? חז"ל מלמדים אותנו שמעשיהם של הכנענים היו גרועים משל המצרים, ומקולקלים מכל האומות. מדוע? משום שהכנעני חי בארץ ישראל, מקום שבו הקדושה משקפת לאדם את חסרונותיו. אך במקום להשתמש בגילוי הזה כדי להיבנות, הכנעני לוקח את החסרונות הללו ואומר: "אתה רואה מי אנחנו? אנחנו כישלון טוטאלי, יצורים שפלים. אין מה לעשות".

ברגע אחד הכנעני שואב אותך לעצבות. וברגע שאדם מתיימש מעצמו, כל העבירות והקלקולים הופכים להיות מותרים בעיניו. הוא אומר לעצמו: "מילא אני אבוד, אז בוא נחיה את הרגע, אין שום בעיה לעשות הכל, זה מה יש". הכנעני מנסה לקחת את ההכנעה הקדושה ולהטביע אותה בביצה טובענית של דכדוך. ככל שאתה מנסה לצאת מהייאוש הזה, כך אתה שוקע עמוק יותר. התורה מעידה שמול אברהם עמדה מלחמת עולם כנגד תפיסת העולם הכנענית הזו שניסתה למשוך

אמונה שהולכת איתך יד ביד
לא מה שלשום אכס - במספר טלפון אחיד

קו השיעורים העולמי של דרך הבעל שם טוב:
03-30-90900 | 1700-111-090 ללא פרסומות

מענה אנושי, הקדשת העלון ולתרומות:

בטלפון 055-9814913

בימים א'-ה' בין השעות 8:00-15:00

לקבלת העלון למייל:

office@baderech.co.il

מטפלת
רגשית

052-5732470

להזמנת הרב לשיעורים

חייגו: 055-9814913

מאון
ושי
לפחיתות

אמונה | שלום בית | חינוך ילדים | תקשורת בין אישית | נפש האדם ועוד...

פרשת לך לך לכבוד... הי"ו

ישנם שני סוגי אנשים, יש אנשים שחיים בשביל מטרה, וכל השאר מבחינתם זה רק אמצעי להגיע למטרה, וכל עוד לא השיגו את המטרה שהציבו לעצמם - אזי שום דבר לא משמח אותם ואין להם מנוחה.

כגון, "לסדר את הבית לכבוד שבת!" הרי שזה דורש לטאטא את הבית ולשטוף, לקפל כביסה, לעשות כלים, לאפות עוגות, קניות, מקלחות וכו'. כל עוד הם לא השיגו את המטרה - אזי הדרך אל המטרה לא מעניינת אותם, אדרבא - מבחינתם היה הכי כיף וכדאי שיקומו בבוקר משנתם והנה לפתע "נס גדול קרה פה" - הבית מבריק, הפלטה מוכנה, סיר החמין כבר מונח עליה לתפארת, מפת השבת פרוסה לה בצניעות וענווה על שולחן השבת והחלות החמות שכעת יצאו מבית המאפה של ויז'ניץ מסתתרות להן בחן מתחת למפת החלות המעטרת את שולחן השבת המלכותי.

אולם יש יהודים שהם בעלי שִׁקְלָל והבנה, חוכמת חיים וכישרון, והם עבדו עם עצמם שעיקר החיים זה "להיות בעשייה", כמו שכתוב "אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹקִים לַעֲשׂוֹת" וכן "צדיקים אומרים מעט ועושים הרבה".

נכון שצריך להגיע לשבת כשהבית מסודר, אך זה לא הנושא העיקרי מבחינתם, אלא אדרבא - הם מחפשים כל הזמן עשייה: לעשות, לפעול, לזוז ולנוע.

אנחנו לא נמצאים בעולם האצילות, בריאה או יצירה, אלא נמצאים בעולם העשייה, וגם כשאדם הראשון היה בגן עדן אז הקב"ה הפקיד אותו שם "לְעֲבֹדָה וּלְשִׁמְרָה" (בראשית פרק ב') וכשמגיע עת של עשייה כגון ביום שישי, הם שִׁשִּׁים אֵלֵי קָרֶב "בְּמִצְוַת שִׁשְׁלָל רָב" (תהילים פרק ק"ט) - "וואי, יש היום הרבה עשייה, הרבה תנועה, הרבה חיים והרבה אנרגיות חיוביות". הם זזים עם כל אבריהם - ידיים, רגליים, ראש ועיניים, מפזרים חיוכים לכל עבר והכל מתוך חדות יצירה ופעילות ענפה, משגשגת ופורחת המשפיעה על הסובבים כמו מגנט שמושך את כולם להידבק אף הם בפעילות ובעשייה שכל כך מלהטות את הנפשות.

וזהו שאמר דוד המלך "יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל בְּעֲשִׂיו" (שם פרק קמ"ט) - השמחה באה עם העשייה, העשייה היא בריאות לגוף, "כָּל עֲצָמוֹתַי תִּאֲמַרְנָה" (שם פרק ל"ה) - זהו בחינת חילוף עצמות וגם ניקיון לנשמה, כמו שאומר האר"י הקדוש שהזיעה שאדם מזיע לכבוד שבת הם סגולה למחיקת העוונות שעשה כל השבוע כמו הדמעות.

"אֲשֶׁרֵינוּ מֵה טוֹב חֲלָקֵנוּ וְנִמָּה נָעִים גּוֹרְלֵנוּ" שזכינו לראות ולשמוע על ר' אשר שאושרו ותענוגו היה להיות בעשייה, להילחם, להיות פעיל ולא רדום, ואף באחרית ימיו נלחם לחתוך את העוגות לאורחים שבאו אליו בשבת, וכשהיה יותר בכוחו הוא היה לא רק מנקה את ביתו אלא אף הולך לשטוף בתים של יהודים שקשה להם, עסק בחלוקת מזון והקים בית התבשיל וכו', וכשמו כן הוא, ר' אשר = אושר.

לגלות את האוצרות שה' נטע בה, ותפקידה של האישה לעשות זאת עבור בעלה. "אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים" - אדם השקוע בתוך השכם שלו צריך אדם מבחוץ שישקף לו את האלון מורה שבו.

כשבת יוצאת לשידוכים, האם דאגנו לבנות לה ביטחון עצמי אמיתי? לא מספיק לומר לה "תהיי חזקה". משום שאם רק אמרו לה להיות חזקה, מה יקרה כשהיא תתחתן ותכין לבעלה ארוחת ערב, והוא, שחור עייף ומתוסכל מהעבודה, יגיב בכעס משום שהעוף לא התבשל כראוי, ויטיח בה: "אני עובד כל כך קשה בשביל לקבל כזה עוף? תתביישי לך, את תת-רמה!"

אם אין לה ביטחון עצמי אמיתי, המילה "תת-רמה" תרסק אותה עד עמקי נשמתה. אך אם היא נבנתה נכון, היא תדע לומר לעצמה: "אוקיי, בבישול אני אולי לא מושלמת

ויש לי מה לשפר (שכם), אבל אני יודעת בוודאות אילו אוצרות יש בי. יש בי מסירות, סדר, עין טובה וכוח דיבור (אלון מורה). הערך שלי לא תלוי בהערה שלו. יתרה מזאת, אני יודעת שהאוצרות הללו אינם שלי אלא מתנות מה', ולכן גם אין בי גאווה, ואני יכולה להבין שהכעס שלו נובע מעייפות ושחיקה, ולא להחזיר מלחמה". כשהיא פועלת כך, היא מגשימה את השילוב של שכם ואלון מורה.

על כך הבטיח הקדוש ברוך הוא לאברהם: "לְזֶרַעךָ אֶתְּנֶנּוּ אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת". רק אלו שילכו בדרכך, זרעך שידע לאחוז בשני הקצוות - הכרת השפלות מחד, וזיהוי העוצמות האלוהיות מאידך - רק הם יוכלו להתקיים ולשרוד בארץ הזאת. אם יהיו רק "שכם", הכנעני יפיל אותם לייאוש; אם יהיו רק "אלון מורה", הם יפלו לגאווה ויאבדו את הסיעתא דשמיא. ועל כך בנה אברהם את המזבח: "וַיִּבֶן שָׁם מִזְבֵּחַ לַה' הַנִּרְאָה אֵלָיו". הקדוש ברוך הוא "נראה אליו" דווקא מתוך השילוב של שתי הנקודות הללו.

עבודה מעשית: תפילה, התבודדות והורדת האגו

הדרך הזו דורשת עבודה מעשית, אי אפשר להסתפק בהבנה שכלית או בשמיעת הרצאה יפה. ר' אשר מפרמישלאן לימד שהעיקר הוא התבודדות ותפילה. אדם צריך להקדיש עשר דקות או רבע שעה ביום, לדבר עם ה' ולבקש: "אבא, זהה אותי להכיר את השכם שלי - 'נפשי כעפר לכל תהיה'. אך במקביל, 'פתח ליבי בתורתך' - עזור לי לגלות את האוצרות והאלון מורה שנטעת בי, ותציל אותי מקליפת הכנעני שמנסה לייאש אותי. יהי רצון שנוכח כולנו ללכת בדרך האמת, אמן כן יהי רצון.

אותו למטה.

זיהוי האוצרות האלוניים

אברהם אבינו, אב המון גויים, לא עוצר בשכם. הוא לא נכנע לכנעני. הפסוק מדגיש: "עד מקום שכם, עד אלון מורה". הוא ממשיך לשלב הבא. "אלון" הוא עץ חזק ואיתן, ו"מורה" לשון הוראה. רש"י מגלה לנו שאלון מורה היא שכם עצמה. מדובר באותו מקום ממש, אך בקומה רוחנית גבוהה יותר. באותו מקום שבו מתגלים הכישלונות והחסרונות, הראה לו ה' את המקום "ששם קיבלו ישראל שבועת התורה".

מה המשמעות של אלון מורה? בתוך כל יהודי, בתוך הכישלונות שלו (בשכם), טמן בורא עולם גם את "אלון מורה" - אוצרות אינסופיים, כוחות, כישלונות ומתנות "יחודיות". "וחיי עולם נטע בתוכנו". ארץ ישראל לא רק משקפת לך את חסרונותיך כדי שתכנע, היא נועדה גם לגלות לך את העוצמות שה' נטע בך.

יש יהודי שה' נטע בתוכו נשמה של חסד ונתינה. יש יהודי שה' נטע בתוכו כוח של התמדה. אחר קיבל מתנה של עקביות. אחד קיבל אהבת ישראל, שני קיבל כוח דיבור להחיות נשמות, שלישית קיבלה מתנה של ארגון וסדר, רביעית מתנה של שמחת חיים וחוש הומור.

ישנם אנשים שמסתובבים בארץ ישראל, ואפילו בעולם כולו, רק עם ה"שכם" שלהם. מחנכים, הורים ובני זוג שהם אלופי העולם באיתור חסרונות. הוא חוזר הביתה ושואל: "למה החדר הפרך? למה אתה לא קם בזמן לבית הספר?" אשתו שואלת אותו: "מה זו הביקורתיות הזאת? אתה חופר ללא הפסקה, אצוה מן חיים אלון?" הוא, מצידו, עלול לומר לעצמו בטעות: "אני חי בפנימיות ארץ ישראל, אני חי את שכם, אני רואה את החסרונות כדי לתקן".

אך הוא טועה בגדול. אם אתה נתקע בשכם ולא יודע לומר לילד שלך: "אני מזהה בך התמדה, יש לך נשמה של חסד, יש לך עין טובה, ה' נתן לך מתנות של אופטימיות" - אז נפלת ברשת של הכנעני.

ביטחון עצמי אמיתי בדרך הבעל שם טוב זהו הבסיס לביטחון עצמי אמיתי. ביטחון עצמי אינו ההכרזה השחצנית של הרחוב: "אני כל יכול, מי יכול עליי?" ביטחון עצמי קדוש פירושו שהאדם יודע ומכיר בעובדה שבתוך אישיותו, לצד החסרונות המובנים בו, ה' השקיע אוצרות שאין שני להם. האם אתה יכול למנות את הכישורים והמעלות שה' נטע בך? עליך להיות מודע להם ולדעת להשתמש בהם. מתנות הן לא דבר שאפשר להניח בכספת וללכת לישון; מתנות נועדו לשימוש. ה' נתן לך חוש הומור; כוח דיבור; השתמש בהם כדי להאיר את העולם.

תפקידו של הבעל הוא לעזור לאשתו

לקוח מתוך הספר "אגרות הדרך"
מאת הרב שי עטרי שליט"א
לרכישה חייגו: ר' אברהם 052-2258276

בידיים שלך לשמח אנשים!
הצטרף גם אתה
להפצת העלונים של דרך הבעל שם טוב

055-9814913 | אברהם: 052-2258276 | office@baderech.co.il

סיפור 78

מאפלה לאור גדול פרק ג'

אזכור

ילדים יקרים, בפרקים הקודמים ספרנו לכם על יעקב לוי, נהג מונית, שהוא ואשתו היו חשוכי ילדים כבר כמה שנים. בעצת השכנה קבלה אשתו ברכה מרב גדול ולאחר שנה נולדה להם בת בשעה טובה.

"הרבנים האלה, מכשפים". אמר יעקב בכעס.

"יעקב, די, מספיק, זה לא יפה מה שאתה עושה! במקום ללכת לתת מתנה, להגיד תודה לרב, אתה עוד ממשיך ככה לדבר?"

אני לא מסכימה עם הדרך שלך, אני כן מאמינה בברכה של הרב.

ואם אתה לא מאמין, אתה לא יכול להגיד לי לא ללכת ואני רוצה ללכת עם התינוקת, שהרב יתן לה ברכה ושהרב ידע שזו תינוקת מהברכה שלו".

הוא שתק.

"תקשיבי, אני רוצה לחשב על זה".

בלילה היא שואלת אותו, "נו, אתה מוכן להקפיץ אותי לרב עם התינוקת?"

"חשבת טוב על זה."

ואם את תלכי עם התינוקת

לבית של הרב שיברך את

התינוקת שלנו,

אני שורף לו את הבית".

וככה הילדה גדלה.

כשהילדה הגיעה לגיל שנה, היא

קבלה דלקת ראות מאוד קשה.

והאמא לקחה

אותה לרופאים והתינוקת בקשי

נושמת... הרופאה בקופ"ח אמרה לאמא שחייבים לקחת אותה לבירה"ח תל השומר כי יש שם מחלקה מיוחדת לילדים שיש להם בעיה בראות.

בבירה"ח הצמידו לילדה בלון חמצן וחברו אותה עם צנורות דרך האף ושר לריאות כי היא לא הצליחה לנשום.

והרופא אומר "אני לא יודע מה להגיד לכם מה שקורה כאן. זו דלקת ראות ממש חריפה ואני לא יודע איך לעזר לכם... אבל... אבל אתם לא תוכלו להשתחרר מכאן בשבוע הקרוב, זה שבוע לפחות שאתם תצטרכו להיות באשפוז".

ואז אשתו אמרה ליעקב: "נמאס לי. עכשו אתה הולך לרב, ואתה מבקש ברכה לילדה."

ואם אתה לא תלך לרב, אני מחרימה לך את המונית"

ראיתי שאשתי ככה נחרצת,

"בסדר. איפה הרב הזה נר?"

היא נתנה לו את הכתובת.

יעקב דפק בדלת.

"שלום".

הרבנית יוצאת אליו, "כן?"

"הרב נמצא?"

אומרת לו, "כן הוא באמצע למוד".

"תגידי לו שיש נהג מונית ליד הדלת... שיצא אליו".

"סליחה אבל הרב עסוק..."

"תגידי לו שיצא אלי!"

אז היא הלכה לבעלה לרב, אמרה לו "יש בחוץ נהג מונית ככה מפחיד, והוא אומר שתצא אליו".

הרב סגר את הנמרא,

יצא החוצה.

"שלום עליכם, שלום עליכם. מה רצית?"

"אני לא רציתי כלום."

אתה סבכת לאשתי את הראש.

שנה שעברה אתה ברכת את אשתי והיא טוענת שבזכות הברכה שלך יש לנו את הבת ועכשו הבת חולה. אני לא מאמין בכל השטויות שלכם... אני לא מאמין בזה.

אבל כבוד הרב... עכשו הילדה שלי בבית חולים, תל השומר. יש לה דלקת ראות. אם אתה לא תתן לי ברכה אשתי אומרת שהיא תחרי לי את המונית.

תראה מה עשית לראש שלה. שגעת לאשתי את הראש. אז יאללה, כבוד הרב, תן לי ברכה.

ותן ברכה לילדה".

"אני אשמה לתת לך ברכה, אני גם אשמה לבקר את הילדה בתל

השומר, לתת לתינוקת עצמה ברכה, אבל אני פשוט עכשו ממחר לשעור, אז אם תוכל להקפיץ אותי לשעור, ואחרי השעור נסע ישר לבית החולים לברך את הילדה שלך".

לקחתי את הרב לשעור, חכיתי לו כמו נלם עד שהוא יגמר את השעור, אחר כך לקחתי אותו מהשעור לתל השומר לתינוקת.

הוא עלה לקומה השלישית, שם את הידים שלו על הראש שלה.

אמר ברכה, ואתה לא מאמין...

לא עברו שעתים מאז שהרב הלך, הרופאים בדקו את הילדה והמצב משתפר.

היא מתחילה קצת יותר לנשום בכוחות עצמה.

ומאז, אומר הנהג מונית, יעקב לוי, אני התחברתי לרב הזה. וכל שעור שיש לרב, הוא מצלצל אלי ואני מקפץ אותו הולך חזר בלי לקחת לו שקל.

וברוך השם היום אני מתפלל שלוש תפילות ביום, והתחלתי לשמר שבת.

והתינוקת שלנו ברוך השם כבר בת חמש.

בריאיה, שלמה, צחקת, מחיכת.

בזכות אשתי הבנתי כמה חשוב שיהיה לכן אדם אמונת חכמים. חזקו ואמצו.

שבת שלום

סוגים בעבודת ה'

בעיר החסידית קוצק עמד בית מדרש מיוחד מאוד.

מי שונכס אליו היה שומע קולות שונים: אחד לומד גמרא בהתלהבות, שני לוחש פרקי תהלים בדמעות, שלישי הולך הלך ושוב עמוק במחשבות ורביעי יושב בשקט וכותב חידושי תורה.

ובמרכז הכל יושב האדמו"ר מקוצק, עם עינים בוערות של אמת.

פעם שאל אותו ילד צעיר:

"רבי, איך יכול להיות שבקוצק כל אחד עובד את ה' בדרך אחרת?"

הרבי חייך ואמר: "מפני שאני לא מחדש שום דבר."

אני רק מדליק אור במה שכבר נמצא בתוך כל יהודי".

הילד לא כל כך הבין.

הרבי לקח נר קטן, הדליק אותו, ושאל: "מאין בא האור?"

"מהאש", ענה הילד.

"נכון", אמר הרבי, "אבל הנר כבר היה מוכן קדם. האש רק גלתה את מה שהיה חבוי בתוכו".

הילד הביט סביב בבית המדרש.

בקצה אחד עמדו חסידים בעלי מחשבה עמוקה. הם היו מהלכים שעות ארוכות, שקועים בשרעפים ובמחשבות על עבודת ה'.

בפנה אחרת ישבו תלמידים שלא זזו כמעט מן הספרים. יום ולילה היו הוגים בתורה בהתמדה עצומה.

ליד ארון הספרים ישבו גאונים גדולים כמו החדושי הר"ם והאבני נזר, שהתורה זרחה מפניהם.

ובפנה שקטה אחרת עמד רבי יחיאל מאיר מגוסטינין ואמר תהלים מכל הדלב, עד שעינו התמלא דמעות.

הילד התפלא מאוד.

"אז מי מהם עובד את ה' בדרך הנכונה?" שאל.

הרבי מקוצק חייך ואמר:

"כלם. כי לכל יהודי יש שליחות מיוחדת ונקדה מיוחדת שבשבילה הוא בא לעולם".

"אבל איך יודעים מהי הנקדה שלי?" שאל הילד בשקט.

הרבי הניח יד חמה על כתפו ואמר:

"לשם כך צריך להיות קשור לצדיק, להתפלל לה' באמת, ולבקש שיגלה לך את הדרך שלך."

הצדיק עוזר לכל יהודי למצא את האור המיוחד שה' שם בתוכו."

מאותו יום הבין הילד דבר חשוב מאוד:

לא כלם צריכים להיות אותו דבר.

יש יהודי שעובד את ה' בלמוד,

יש בתפלה, יש בחסד, ויש בשמחה

אבל כל יהודי צריך לגלות את האור המיוחד שלו – ולהאיר בו את העולם

להאזנה לספור בקו 'ילדים בדרך': חינו 1700-111-220 ובחרו את מספר הספור המופיע בענן שמעל הכותרת.

במחיר קו אחד בלבד
פותחים את הקודים
לכל בני הבית!

שותפות בהחזקת הקו:
19 ₪ בלבד

מאות הכנים את הקו של הרב יזם
להצטרפות חייגו:
1700-111-220

מספר הקו ללא פרסומות!

